

نمایشنامه « جعبه سیاه »

محوطه قرارگاه جنگی ... ورود سیاه و ارباب

.....

ارباب : قرارمون این نبود ها

سیاه : این تصمیم منه .. تو میتونی بری

ارباب : خوب شد گفتی

سیاه : جدی میگم ... تو برو .. من موندم

ارباب : ما با هم اومدیم

سیاه: خب .. پس بمون

ارباب: سر به سر من نزار سیاه

سیاه: (خنده و صدای سیاه) مگه نمایشه ؟

ارباب: بس کن سیاه ... قرارمون این بود فقط توی قرارگاه یک نمایش اجرا کنیم و بریم ... یک اجرات شد

ده تا .. حالا هم ..

سیاه : حالا می خواهیم بریم از این قرارگاه بیرون .. جلوتر .. طوریه ؟

ارباب : اذیت نکن .. بیا برگردیم ..

سیاه : حالا بریم جلوتر رو هم ببینیم عیب داره

ارباب : پس بگو آقا اومدن سیاحت

سیاه : مگه عیبی داره

ارباب : عیب نداره .. ولی انگار حالت نیست .. اونجا نقل و نباتش تیرو ترکشه

سیاه : (صدای سیاه) نه .. کاملاً می شناسم

ارباب : می شناسم چیه .. می شناسم

سیاه : (صدای سیاه) همونی تو میگی

ارباب : (حالت زار) بیا و برگردیم ..

سیاه : می ترسی ؟

ارباب : من ؟

سیاه : نه من

ارباب : منو ترس

سیاه : پس مشکل چیه ؟

ارباب : به خونه گفتیم زود برمی گردیم .... من به زنم قول دادم ..

سیاه : (صدای سیاه) ای زن ذلیل

ارباب : .... زن ذلیل چیه ... من به قولم وفادارم

سیاه : اونا نمی فهمن که ما کجا رفتیم

ارباب : نه اینکه تو هم خیلی راز نگهداری

سیاه : نیستم

ارباب : نه

سیاه : ای بی انصاف

ارباب : کی بود جای انبارهای منو لو داد ..

سیاه : (صدای سیاه) اون نمایش بود

ارباب : (خنده) پس اینم نمایشه .. نه ؟

سیاه : چی نمایشه ؟

ارباب: اینکه می خوای بری خط

سیاه : نه جدی جدیه

ارباب : خط مقدم جبهه... ها

سیاه : تو اگه واقعا مشکل داری برگرد خب

ارباب : به همین سادگی

سیاه : اگه با منی خب بفرما ... اگه نه ..

ارباب : (حرف او را قطع می کند) برم .. ای بی معرفت

سیاه: تو داری رفیق نیمه راه میشی .. من بی معرفتم

ارباب : من بخاطر این اومدم همراهات که فقط توی شهر و توی قرار گاه باشیم

سیاه : الانم میگم

ارباب : تو که می خوای بری جلوتر از شهر ؟

سیاه : اینجا که آخرین شهر نیست ...

ارباب : اون شهر ها منطقه جنگیه سیاه

سیاه : یعنی چی ؟

ارباب : عزیز دلم .. اونجا بمب می ندازن ... نشنیدی فرمانده چی میگفت

سیاه : گفت که از این جلوتر هواپیماها میان .. آدم می زنن .. گلوله های توپ مستقیم می خوره کنارت ..

همه رو می دونم

ارباب : نمی دونی سیاه جان ... اون جلوتر که بری گلوله مستقیمه .. خمپاره است ... (کنار سیاه) تو قصد داری تا کجا بری ؟

سیاه : تا چی پیش بیاد ؟

ارباب : قرار بود فقط چند روز واسه رزمنده ها سیاه بازی کنیم و برگردیم

سیاه : برا همه رزمنده ها .. یادته ؟

ارباب : اعزام همه از اینجاست ؟

سیاه : نه .. خیلی از قرار گاه ها توی شهر های دگه است .

ارباب : این قرار گاه معروفه .. بیشترین اعزام رو داره .. نشیدی فرمانده میگفت ... اونا کمند

سیاه : اون تعداد کم .... دل ندارن

ارباب : خب میریم تو قرار گاه اونا

سیاه : ما از طرف این لشکر اعزام شدیم .. نمی دارن ...

ارباب : مگه میشه ؟

سیاه : یک نگاهی به گردنت بنداز

ارباب : (دست می کشد به گردن خود) چیه ؟

سیاه : پلاکه

ارباب : خب که چی ؟

سیاه : (صدای سیاه) اگه افقی بربستی .. بدونن کی مستی ؟

ارباب : اگه افقی برگشتم .. بدونن کی هستی ؟

سیاه : حالا

ارباب : (ترسیده) ... افقی چیه دگه ... حرفای جدید یاد گرفتی ؟

سیاه : بچه های تعاون میگفتن .. یعنی عمودی میری ... افقی بر میگرددی ... باید بفهمن کی هستی ؟

ارباب : (ترسیده) کیا ؟

سیاه : (صدای سیاه) منزل ... عالیه خانم ...

ارباب : (خنده) اینجا که طوری نمیشه ؟

سیاه : مطمئنی ؟

ارباب : گوش کن .. جزء سکوت دگه چی می شنوی

سیاه : (گوش می دهد) هواپیما

ارباب : چی ؟

سیاه : (صدای سیاه) بریم تو پناه گاه هواپیما ... پیر ارباب (هر دو مخفی می شون و صدای هواپیمایی که عبور می کند)

رزمنده یک : کجا رو زد ؟

رزمنده دو : طبق معمول پالایشگاه نفت رو ؟

سیاه : (وارد می شود) سلام

رزمنده یک : سلام اخوی ...

رزمنده دو : همکارت کجاست ؟

سیاه : رفتیم پناه گاه ... اینجا رو زد؟

رزمنده یک : نه .. پالایشگاه رو

سیاه : ارباب

ارباب : (وارد می شود) خسته نباشید آقایون

رزمنده دو : شما هم خسته نباشید ...

ارباب : از اون روزی ما اومدیم این اولین باره که هواپیما میاد

رزمنده یک : زیاد نمیاد .. لباس پوشیدین .. نمایش جدیده ..

ارباب : بله

سیاه : می خواهیم بریم جلوتر

رزمنده یک : جلوتر ؟

ارباب : هنوز قطعی نیست .. یک چیزی میگه ... نمایشه

رزمنده دو : فرمانده فرستاده دنبالتون واسه ناهار

ارباب : میایم .. چشم

رزمنده یک : ایشون خواستن واسه تشکر از شما برین دفتر خودشون

ارباب : چشم .. همون ساختمان بلنده

رزمنده یک : نه .. اونجا خوابگاه رزمندهاست که از خط برمی گردن

سیاه : پس کجاست ؟.. اولی که اومدیم اونجا بود

رزمنده دو : توی اون سنگر که پرچم داره

ارباب : ما که کاری نکردیم .. وظیفه بود ..

رزمنده یک : خواهش میکنم .. به هر حال واسه ظهر یادتون نره

رزمنده دو : این نمایش کی اجرا میشه ؟

ارباب : دو سه روز دگه

رزمنده یک : دستتون درد نکنه نمایشاتون واقعا قشنگ بود ..

رزمنده دو : من فکر نمی کردم سیاه و ارباب این جوری قشنگ باشه

رزمنده یک : البته من قدیما دیدم .. بخصوص وقت تحویل سال .. (صدای سیاه) ارباب خودم سام ملی
ملیکم

سیاه : واردی ها ... سیاه بودی ..

رزمنده دو : نمایش کار کردیم ..

ارباب : با هم اومدین جبهه .. ؟

رزمنده یک : دوستیم ... تو مدرسه نمایش کار کردیم .. با زغال خودموسياه می کردیم

ارباب : نقش سیاه یک سنت شادیه واسه ما ... بخاطر همین برای روحیه دادن به بچه ها اومدیم اینجا

رزمنده دو : اجرتون با خدا ... شما معلومه حرفه ای هستید ؟

ارباب : کارمون اینه ..

سیاه : ولی انگار دو سه نفری زیاد راضی نبودن

رزمنده دو : کیا ؟

سیاه : دو سه نفری بودن ... میگفتن جبهه چکارش به نمایش

رزمنده یک : شاید منظورشون خط مقدم بوده ؟

سیاه : نه ... همینجارو میگفت

رزمنده دو : متوجه نشدیم ...

رزمنده یک : همه جا هر جور آدمی هست .. مهم اینکه همه عاشق نمایش های شما شدن ...

ارباب : لطف دارن .. ببخشید گفتین .. خط مقدم جای نمایش نیست

رزمنده دو : ناراحت شدین ؟

رزمنده یک : آفرین به این شجاعت .. فکر نکنم

سیاه : حیف شد

ارباب : بله حیف شد .

رزمنده دو : البته گاه وقتی خط آروم میشه .. ولی فکر نکنم ... واسه اجرای نمایش

رزمنده یک : حالا یک تجربه ایی بکنید

ارباب : نه دگه .. مگه میشه خط رو بهم ریخت ..

رزمنده دو : مهم نیته .... ما بریم دگه .. پس ناهار یادتون نره .. (می روند) (مکث)

ارباب : دیدی ... پس جمع کن بریم ..

سیاه : کجا ؟

ارباب : شهرمون ...

سیاه : اجرامون چی میشه ؟

ارباب : چی داری میگی ... ندیدی چی گفتن .. اونجا اجرا غیر ممکنه

سیاه : اما یک راهی هست ... ندیدی گفت تجربه کنید .. پس میشه

ارباب : پس تا مارو به کشتن ندی .. ول کن نیستی

سیاه : چکارت بمن .. راه بازه

ارباب : یعنی می خوای تجربه کنی ؟

سیاه : مگه عیبه

ارباب : سیاه.. از تو نقشت بیا بیرون .. اینجا جنگه .. اونجا تیر و مرگه

سیاه : باشه

ارباب : انگار عقلتو از دست دادی ؟

سیاه : شاید

ارباب : بقول بچه ها موجی شدی ... نکنه .. خکپاره ایی .. بمبی خورده کنارت

سیاه : تجربه خوبی میشه ؟

ارباب : سیاه جان .. امکان نداره .. چند نفر تو خط رو می خواهی یک جا جمع کنی و واسشون نمایش اجرا

کنی .. اصلا مگه فرمانده می گزاره ..

سیاه : می گزاره ؟

ارباب : خیلی حسست قویه ... انگار باورت شده بازیگری

سیاه : به نظر تو کجا جون میده واسه اجرا

ارباب : روی خاکریز

سیاه : جون من

ارباب : بله ... واقعی میشه سیاه

سیاه : چطور ؟

ارباب : دشمن تیر میزنه .. توهم می میری ... نمایش قشنگتر از این

سیاه : مار رو گرفتی ؟

ارباب : واقعا جدی میگی سیاه

سیاه : (صدای سیاه) مگه من شوخی دارم ابرار

ارباب : ول کن .. بیا بریم لباس تو در بیار .. بذار تو جعبه ات .. ناهار بخوریم .. بریم شهرمون .. اونجا توی

سالن واسه هزار تا رزمنده اجرا می کنیم ..

سیاه : جعبه (در حال رفتن)

ارباب : کجا ؟

سیاه : سر جعبه رو قفل کردم ؟

ارباب : اون جعبه که جوته ..

سیاه : قفل کردم ؟

ارباب : قفل کردی سیاه .. چقدر وسواس داری تو

سیاه : مطمئنی ؟

ارباب : شک ندارم ... توی این جعبه چه داری که حتی از منم مخفی کردی .

سیاه : ارثیه است

ارباب : میدونم .. گفتم چی توشه ..

سیاه : نمی دونم

ارباب : تو نقشی سیاه ؟

سیاه : نه.. وقتی تو نقشم که صدام عوض بشه

ارباب : معلوم کی هستی تو .. هزارتا راز و نهفته داری

سیاه : با من نمیایی ارباب

ارباب : کجا ؟

سیاه : خط

ارباب : باید چی بگم ؟

سیاه : از خودت پرس

ارباب : می ترسم

سیاه : از چی ؟

ارباب : مرگ

سیاه : میگن شهادته

ارباب : چه فرقی داره .. شهادتم یک نوع مرگه

سیاه : خوبه نه

ارباب : اینجوری اینا میگن .. شهادت خیلی سخته

سیاه : نه .. ساده است .. فقط باید یاد بگیری ..

ارباب : من نمی تونم

سیاه : می تونی

ارباب : نمی تونم ... پس تو نمی خواهی نمایش بازی کنی ..

سیاه : می خوام بازی کنم

ارباب : حتما تحول پیدا کردی ؟

سیاه : نه ... جدی می خوام تو خط نمایش بازی کنم

ارباب : دست بر دار سیاه .. اونجا نمی تونی لباس پوشی ... اونم رنگ قرمز که تو دیده ... باید لباس خاکی

پوشی ... اونجا صحنه آروم با افکت جنگ نیست .. اونجا صحنه شلوغ و با افکت واقعیه ...

سیاه : ما کی با افکت کار کردیم که این دومی باشه ؟

ارباب : کلی گفتم که اونجا محل نمایش نیست .. از همه مهم تر نمی گذارن سیاه ...

سیاه : من می خوام برم .. اجرا هم می کنم ..

ارباب : من چکار کنم

سیاه : بیا بریم

ارباب : نمیام

سیاه : پس برو

ارباب : تنها میشم ... ارباب بی سیاه ؟ ..

سیاه : سیاه کم نیست

ارباب : بهت عادت کردم

سیاه : پس بخاطر عادت با منی

ارباب : نه .. منظورم اینه که تو حرفه ایی هستی

سیاه : می تونه تمرین کنه ... تا یک سیاه بشه

ارباب : کی مثل تو نمیشه .. سیاه .. بیا بر گردیم ...

سیاه : دلم هوا کرده ...

ارباب : این دلت از کجا هوایی شد

سیاه : همه چیز واسم عادیه .. اینها هم رزمند هایی هستن که هر کدوم عقیده ایی و فکری دارن ... سیاه بودن

منو کشونده اونجا

ارباب : سیاه بودن ؟

سیاه : بله .. من سیاهم ارباب

ارباب : نقشت سیاهه

سیاه : شاید

ارباب : خب .. هست دگه ؟

سیاه : (فکر) شاید

ارباب : به .. حالت خوبه سیاه ؟

سیاه : نمی دونم

ارباب : (نگران) نکنه دیروز رفتی میدون تیر .. صدای تفنگ ..

سیاه : دیونه شدم

ارباب : نه قصد توهین نداشتم .. ولی حرفات

سیاه : من سیاهم

ارباب : سئواله ؟

سیاه : آره

ارباب : وقتی بخوای بازی بکنی آره ...

سیاه : مگه الان می خواهیم بازی کنیم ؟

ارباب : قرار داشتیم

سیاه : قرار چی ؟

ارباب : سیاه ؟

سیاه : ارباب

ارباب : حالت خوبه ؟

سیاه : جواب بده

ارباب : قرار داشتیم برای اینکه همش رزمنده ها شاد باشن با همین لباس تو محوطه بچرخیم .. ببین منم لباس

کت و شلوار و کلاه اربابی تنمه .

سیاه : من میرم خط ...

ارباب : اینم حتما مثل اون جعبه اسرار آمیزت .. پر از رازه

سیاه : چطور ؟

ارباب : ما که نفهمیدیم تو اون جعبه چیه ... الانم نمی فهمم چرا پيله کردی به خط رفتن .. جایی که اجرای

نمایش ممکن نیست

سیاه : حق با توست .

ارباب : پس بر می گردی ؟

سیاه : نه

ارباب : دیونه

سیاه : (با صدای سیاه) دیونه ...

ارباب : ای خدا .. هم تو نمایش .. هم تو واقعیت باید از تو بکشم .

سیاه : (صدای سیاه) چی بکشی ؟

ارباب : زجر .. آقاسیاه .. زجر

سیاه : (صدای سیاه) خب نکش

ارباب : چی رو ؟

سیاه : آب حوض رو

((ارباب شروع به خندیدن می کند و سیاه از صحنه خارج می شود . پسری وارد می شود . و جعبه سیاهی

در دست دارد - ارباب در حال خندیدن))

پسرک : سلام عمو .. چی شده .. چرا می خندین ؟

ارباب : سلام . عمو جون چیزی نیست ... حالت خوبه .. دیر کردی ؟

پسرک : تا جعبه رو آوردم دیر شد

ارباب : خب .. بزارش اینجا تا ببینیم .. چی تو این جعبه سیاهه

پسرک : عمو جون

ارباب : جون عمو؟

پسرک : بابام چرا گفت بیایم اینجا .. جعبه رو باز کنیم .

ارباب : شاید چون می خواسته بالای سر قبرش باشه ..

پسرک : یعنی شما واقعا نمی دونید چی تو این جعبه است ؟

ارباب : گاه وقتی لباس و وسایل کارشو می گذاشت تو این جعبه ... ولی باباته دگه .. همیشه مرموز ... پر از

اسرار ....

پسرک : یعنی شما بازش نکردین ...

ارباب : نه ... وقت خدا حافظی بهم قسم داد فقط روی قبرم وقتی تو ۱۴ ساله شدی بازش کنم و بدمشون به

تو ... من بهش قول دادم

پسرک : دوستای خوبی با هم بودین ...

ارباب : عالی عمو جون

پسرک : حالا بازش می کنی عمو جون

ارباب : ای بچشم

((کلیدی را از جیب بیرون میاورد و جعبه را باز می کند - از داخلش لباس سیاه . یک پیشانی بند - یک

پلاک - وصیت نامه ایی را بیرون میاورد))

پسرک : اینا وسایل نمایشه عمو ...؟

ارباب: بله ... (گریه) اونم چه نمایش قشنگی ....

پسرک: بهم یاد می دین ؟

ارباب: چی رو ؟

پسرک: اینکه چطوری سیاه رو بازی کنم ...

ارباب: نقش سیاه رو بازی کنی ؟ ...

پسرک: بله

ارباب: بپوش بینم

پسرک: اینجا ؟

ارباب: بله .. جلوی همه این مردم ... بقول بابات .. سیاه یعنی شاد .. یعنی مردم

پسرک: چشم (پسرک با وسایل می رود)

ارباب: آخی .. سیاه جون .... رفتی .. رفتی .. حالا فهمیدم چه نمایشی داشتی ... پلاکت رو گذاشتی تو جعبه

که نشناخت ... باز هم مثل همیشه پر از اسرار ..... جعبه سیاهت رو باید بدقت بخونم .. حتم دارم راز شهید

شدنت تو اون جعبه سیاهته ...

((در همین لحظه پسرک داخل میاید .. لباس سیاه را پوشیده و پیشانی بند را زده است و ارباب او را با

گریه بغل می گیرد))

((پرده))